

Anneltar en chans

Jennifer Johansson

Anneltar en chans

Jennifer Johansson

Jennifer Johansson

Anneli tar en chans

Saga

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 2002, 2018 Jennifer Johansson och SAGA

Egmont, an imprint of Lindhardt og Ringhof A/S

Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788726001136

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-koncernen

Kapitel 1

Schizan skrittade lugnt och säkert på den snöiga stigen. Anneli behövde inte göra mycket mer än att åka med. De hade ridit på den här stigen nästan dagligen i mer än sex år, och Schizan kunde vägen lika bra som hon själv - och som ryttarna framför dem.

När Anneli såg upp syntes Matildas blonda hår och Marias kolsvarta mot de svarta vinterträden. Matilda red först på sin älskade Trocadero, och Maria följde bara ett par meter efter på sin favorit Loka. Matildas Trocadero var en shettis. Hon var ett sto som började bli lite till åren men som fortfarande njöt av ridturen med Matilda. Loka var en welshponny, ett sto som var så ungt att hon fortfarande hade kvar lite busiga tendenser. Men Maria hade ridit Loka i flera år nu och visste mycket väl hur man skulle ta hand om de små busstrecken. Anneli log när Loka var på väg att göra ett av sina krumsprång men lugnt hejdades av Maria.

Annelis ponny Schizan var en tigrerad welshponny, en valack som hade funnits i stallet redan när Anneli började rida. Anneli hade förstås ridit på många andra hästar, men det fanns ingen som hon trivdes lika bra med som Schizan.

Ett pipande ljud hördes framifrån. Maria höll in Loka och letade innanför jackan. Hon tog fram en mobiltelefon. *Jaså, hon har laddat batteriet i dag*, tänkte Anneli. Marias mobiltelefon var berömd för att batteriet nästan alltid var slut.

Medan Maria pratade höll Anneli in Schizan, liksom Matilda gjorde med Trocadero längre fram. De var högst uppe på ridstigen nu, och Anneli såg ut över staden medan

hon väntade. Röken från pappersfabriken steg nästan rakt upp i den stilla vårvinterluften. Himlen var ovanligt blå för årstiden, och eftermiddagssolen lyste på fabriksröken så att den nästan såg guldfärgad ut. Många tyckte att röken luktade illa, men alla visste att pappersfabriken gav många arbeten i staden. Båda Annelis föräldrar arbetade till exempel där.

Dagarna började bli längre och ljusare nu. Om ett par dagar började påsklovet. Det var dessutom en ovanligt varm vår. Smältvattnet droppade redan från taken i den lilla norrländska kuststaden.

Maria stoppade tillbaka telefonen innanför jackan.

- Vem var det? frågade Matilda.

- Det var Lenny. Maria log. Han vill att vi kommer ned till stallet *genast*. Han vill prata med oss i sadelkammaren.

- Då är det väl bäst att vi lyder. Matilda log också.

- Ska vi rida i kapp ned? föreslog Maria. Hon och Matilda vände sig förväntansfullt om mot Anneli.

Anneli skakade på huvudet. Hon anade vad Lenny ville prata om.

- Gör det ni om ni vill, sa hon. Jag har ingen lust.

Matilda och Maria såg på henne, men ingen sa något. De ryckte på axlarna och fortsatte längs stigen i samma lugna skritt.

Anneli hade en klump i magen.

Flickorna tog snabbt hand om hästarna. Det dröjde inte många minuter förrän de var inne i sadelkammaren.

Lenny var civilklädd i dag. "Civilklädd" betydde för hans del att han bara hade cowboyboots, jeans och den gamla lädervästen.

Sporrarna, chapsen och den bredbrättade Stetsonhatten saknades.

Lenny var stallets ägare. Han var också en ganska originell man. Den saken märktes kanske mest på hans egendomliga, hemgjorda amerikanska brytning. Lenny hade bott i USA en tid när han var ung - ingen visste hur länge; när Lenny själv pratade om saken lät det alltid som om det var flera år, men andra viskade om ett par månader - och efter det hade han lagt sig till med ett rullande r-ljud. och en hel del amerikanska uttryck. Han var döpt till Lennart, men efter tiden i USA lyssnade han inte till något annat namn än Lenny.

- Var det *nice* uppe i skogen? sa han nu.

- Det var sig likt, sa Matilda. Lika *nice* som vanligt.

Anneli såg Matildas lilla blinkning och önskade att hon hade kunnat vara på lika gott humör.

- Okej, sa Lenny och satte sig ned vid det gamla bordet i sadelkammaren. Ni vet att vi åker på söndag. Jag förutsätter att ni har ordnat allt.

Matilda och Maria nickade genast, och Anneli höll med av bara farten.

Det som Lenny pratade om var ett ridläger. Men det var inte vilket ridläger som helst. Det skulle äga rum alldeles vid gränsen mot Norge, på och runt omkring ett stall i turistorten Vargfjället. Lägret var en hel vecka långt, från söndag till söndag, och det var dessutom originellt därför att det handlade om så kallad "strapatsridning". Efter ett par dagars träning och utbildning skulle man få ge sig ut i vildmarken kring Vargfjället och vara där ute i flera dagar.

- Ett slags fjällvandring med hästar, hade Lenny sagt. Och på vintern förstås. Det är bra att det är en varm vår, för annars hade det kunnat bli riktigt besvärligt. Även om islandshästarna är köldtåliga och sega i allmänhet kan det ju vara skönt för oss människor om det inte är för kallt.

Nu kliade Lenny sig på sin stora mage och såg välvilligt på flickorna.

- Det är en sak som jag inte har talat om för er, sa han med sin mjuka brytning. Anneli väntade och såg hur Matilda och Maria också spetsade öronen. Alla flickorna kände Lenny tillräckligt väl för att veta att vad som helst kunde komma nu.

- Ni vet att jag har haft planer på att utvidga verksamheten här på stallet, fortsatte Lenny. Fast jag har inte riktigt hittat en bra nisch förr. Men nu har jag två lysande idéer.

Anneli såg att Matilda och Maria hade svårt för att inte le. Om hon själv hade varit lite gladare skulle hon ha fått bita sig i läppen vid tanken på Lenny och alla hans mer eller mindre vansinniga idéer. Förra sommaren hade Lenny lyckats få en liten biroll i en film, och han hade pratat vitt och brett om sin nya karriär som filmskådespelare - ända tills filmen hade premiär och det visade sig att Lennys roll var helt bortklippt. Lenny hade inte låtit sig nedslås av den saken. Bara några månader senare var han i full färd med att försöka slå igenom som countrysångare. Den karriären hade tynat bort lika omärkligt som skådespeleriet.

Lennys plan hade bägge gångerna varit att få uppmärksamhet kring sig själv för att dra mer folk till stallet, och på ett sätt kunde man väl säga att han hade lyckats. Åtminstone i trakten omkring staden började den storsvuxne - vissa elaka människor sa till och med "tjocke" - och högljudde mannen i cowboykläderna bli lite berömd.

Men han verkar inte nöja sig med det Anneli undrade vad som skulle komma.

- På somrarna, sa Lenny och såg nöjd ut, ska jag starta midnattssolsridning. *Midnight sun riding*. Tänk på alla turister från Tyskland och Frankrike som aldrig har sett midnattssolen. Tänk att ta med dem över Kattberget ett par nätter i mitten av juni och låta dem dricka kaffe uppe på

krönet när solen ligger strax över horisonten klockan tolv på natten! Tror ni inte att det skulle bli populärt?

Anneli var tvungen att hålla med. För en gångs skull lät en av Lennys idéer inte bara genomförbar utan till och med vettig.

Maria nickade.

- Det låter bra, sa hon. Vilken var den andra idén då?

Lenny harklade sig och såg ännu nöjdare ut. Han lade det ena av sina tjocka lår i kors över det andra.

- Den andra idén, sa han, har att göra med ridlägret i Vargfjället. Ni vet ju hur många teveserier det finns där man sätter en grupp människor i någon besvärlig situation, och där det gäller att klara sig längst.

- Såna där program där man röstar ut varann? undrade Matilda. Robinson och Big Brother och såna?

- Precis såna program, nickade Lenny. Men har ni nånsin sett något sådant program i hästmiljö?

Flickorna blev tysta.

- Tänk er nu, sa Lenny, att man tar en grupp människor, ungefär som gruppen som ska ut på ridlägret nu, och gör samma sak med dem. Man skickar med ett teveteam och filmar allt som händer. Man har tävlingar och sånt, och sedan ser man vem som klarar sig bäst.

- Har du kommit på det här själv? sa Matilda.

Lenny log brett.

- Det kan du hoppa upp och sätta dig på, sa han.

Anneli märkte hur hans brytning blev starkare, som alltid när Lenny var nöjd med sig själv.

Matilda och Maria såg nästan imponerade ut.

- Men du måste väl prata med någon på teve, sa Maria.

- Redan gjort. Lennys leende blev ännu bredare. Vet ni möjligen vem Sofia Falkman är?

Matilda och Maria nickade. Anneli kände också igen namnet. Sofia Falkman var en ung kvinna som hade gjort

snabb karriär i tevebranschen. Hon hade ett eget produktionsbolag, Falkman TV, som hade gjort allt möjligt från reseprogram till dokumentärer om flygande tefat.

- Jag ringde till Sofia, sa Lenny nonchalant. Ingen av flickorna undgick att märka att han kallade Sofia Falkman vid förnamn. Jag ringde ned dit och fick ett möte. Jag gick dit i chaps och Stetsonhatt och sporrar, så att de skulle lägga märke till mig. Och det gjorde de!

Maria såg klentrogen ut.

- Du gick dit i hatt och sporrar? sa hon. Skrattade de inte åt dig då?

- Inte alls, sa Lenny högdraget. De lyssnade på min idé och tyckte att den var mycket bra, kan jag tala om. Efter det har jag haft kontakt med Sofia då och då, och nu är det klart. Hon kommer också till ridlägret.

Det blev tyst ett ögonblick.

- Ni är lite imponerade, eller hur? sa Lenny belåtet.

- Men ..., sa Matilda. Kan Sofia Falkman rida?

- Det är klart hon kan, sa Lenny. Såg ni inte den där sydamerikanska serien? Där red hon ju i Argentina.

Anneli måste erkänna att det var sant.

Hon såg att de andra flickorna också mindes den saken. Ingen av dem missade någonsin ett program om ridning eller hästar.

- Ni måste komma ihåg att det här är mycket hemligt, sa Lenny efter att ha njutit av flickornas reaktion i några ögonblick. Sofia var väldigt noga med den saken. Ni får inte prata om det här med någon, för då kan idén komma ut.

- Berätta mera, sa Maria, som alltid var lugn och eftertänksam. Hur ska det gå till? Var blir det, och så vidare?

- Jag har pratat med Sofia om att spela in här i stan, sa Lenny, På Kattberget. Bakom berget finns det rätt stora skogar där man kan rida i några dagar. Och det är inte så

dyrt att flyga upp folk hit - och man har boende och allt sådant fixat på stallet.

- Det låter ju bra! sa Matilda. Anneli såg Marias lilla leende. *Maria märkte också att Matilda låter överraskad för att Lennys idé är bra*, tänkte hon.

- Och det är en sak till med det där som kan vara bra att veta, fortsatte Lenny. Den här serien kan ge flera jobb. Dels finns det arbete runt omkring, som att ta hand om folk som ska bo på stallet i några dagar. Men det kommer att behövas folk som hjälper till på själva ridningen också. Ridkunnigt folk.

Lenny såg på Matilda, Maria och Anneli.

- Kanske några unga tjejer? sa han med en glimt i ögat. Några tjejer som kan stallet och trakten bra, och som skulle tycka att det vore roligt att vara med på sådana här saker.

Lenny reste sig upp.

- Nåja, sa han. Vi hinner ju diskutera det här mera under lägret. Jag ville bara kolla att ni är anmälda, och att ni har betalat in avgiften.

- Var inte i morgon sista dag? sa Maria.

- Jo, sa Lenny. Men glöm det inte.

- Ingen risk! sa Matilda och Maria i kör.

Anneli sa ingenting. Hon såg ned i bordet. Klumpen i hennes mage växte.

- Ska vi inte titta in på fiket en stund? föreslog Matilda.

- Pontus kanske är där, fyllde Maria i.

Matilda och Maria gick på varsin sida om Anneli. Nu såg bägge två på henne med förväntansfulla blickar. Pontus var en söt kille som gick i klassen över Anneli, Maria och Matilda. För ett par veckor sedan hade Anneli tyckt sig märka att Pontus kastade ovanligt långa blickar efter henne. Det dröjde inte länge innan hon började titta på honom också - och när Pontus märkte det verkade han förstås inte bli mindre intresserad av Anneli ... Anneli visste

fortfarande inte om alltsammans var inbillning, men det var i alla fall lite spännande att gå och titta på en snygg kille.

Om hon bara hade varit lite gladare.

- Han är i alla fall sötare än Andreas, fnittrade Matilda från höger sida.

- Men inte lika söt som Jeff, log Maria från vänster.

Andreas och Jeff var killar som Anneli hade varit intresserad av under det senaste året, men sedan Pontus dök upp hade de börjat kännas som avlägsna minnen.

- Han är väl *visst* lika söt som Jeff! sa Anneli och kunde inte låta bli att le.

- Då så, sa Maria. Då går vi till fiket.

Flickornas stamfik låg i ett köpcenter inte långt från skolan där de gick. Den här dagen, tisdagen före påsk, var det rätt mycket folk där. Anneli gick och tog ett ledigt bord medan Maria och Matilda köpte läsk och bakelser.

Anneli såg sig omkring. Borta vid jukeboxen satt Jeff och hans kompisar och pratade om musik. Jeff vinkade vänligt till Anneli. Hon vinkade tillbaka. Ett par andra bord var också upptagna av elever från skolan, men ingen Pontus syntes till.

Maria och Matilda var nästan framme vid kassan nu. Anneli såg på sina två bästa vänner: den blonda, långhåriga Matilda och den svarthåriga Maria. Bägge var uppvuxna här i staden, precis som Anneli, men Maria var född i Colombia och hade hunnit bo några månader där innan hon blev adopterad till Sverige. De tre flickorna hade ridit tillsammans i snart sju år. Anneli kände Matilda och Maria lika väl som hon kände sig själv.

Bakom Maria och Matilda stod en man i sextioårsåldern, klädd i mörkgrå kostym. Mannen var nästan helt flintskallig och såg irriterad ut. Maria sa något till Matilda, något som

fick Matilda att skratta högt. Den flintskallige såg ännu mer irriterad ut.

När det blev Marias tur öppnade hon munnen för att säga något till kassörskan – men hon hann aldrig säga något, eftersom den flintskallige mannen bakom henne bryskt knuffade undan både Matilda och Maria. Han betalade för sin kaffekopp och bulle och vände sig sedan om. Anneli mötte hans blick när han såg ut över lokalen. Mannen började gå, och Anneli trodde för ett ögonblick att han var på väg till hennes bord. Hon drog en lättad suck när hon såg att det fanns ett ledigt bord alldeles bredvid.

Matilda och Maria stod kvar vid kassan. Maria betalade. Anneli såg att kassörskan kastade en blick på mannen i kostymen och skakade på huvudet. Matilda stod också vänd bort från kassan och såg ilsket efter mannen.

Matilda och Maria kom till bordet och satte sig. Den flintskallige satt vid bordet bredvid. Marias mörka ögon blixtrade av ilska. Matilda skakade på huvudet.

- *Såg du!?* Det var inte ens en viskning. Maria formade tyst orden med läpparna, så att Anneli kunde se.

Anneli nickade.

Den flintskallige såg sig omkring. Anneli såg att det inte fanns någon sockerströare på hans bord. Mannen vände sig mot flickorna.

- Jag vill låna er sockerströare, sa han kallt.

Maria och Matilda såg ut som om de skulle explodera. Först trängde han sig bryskt före i kön, och nu ...!

- Ett ögonblick bara, sa Anneli artigt.

- Raska på! Jag har inte hela dagen på mig, sa mannen otåligt.

Anneli log vänligt mot mannen, som rynkade pannan och såg bort. Anneli lutade sig framåt över bordet. Bredvid sockerströaren stod också salt- och pepparströare. Anneli öppnade sockerströaren och tömde innehållet i en tom

kaffekopp. Hon skruvade snabbt upp locket på saltströaren och tömde över hela dess innehåll i sockerströaren. Matilda och Maria såg skräckslaget på henne.

Anneli skruvade tillbaka locket på sockerströaren och sa:

- Hallå? Ursäkta?

Den flintskallige vände ett bistert ansikte mot henne.

- Varsågod, sa Anneli och log så sött hon kunde.

- Hmpf. Den flintskallige kunde inte ens få ur sig ett ordentligt tack. Han tog surt emot den saltfyllda sockerströaren.

Anneli reste sig upp.

- Vi ska nog gå nu, sa hon.

- Men vi har ju ... Matilda pekade på läskan och bakelserna på bordet.

- Jag tror också att vi måste gå. Maria fattade galoppen. Anneli såg att Maria liksom hon själv sneglade på den flintskallige, som höllde lass på lass med salt i sitt kaffe. *Det där måste smaka vidrigt även om det vore socker,* tänkte Anneli.

- Ja, sa Anneli. Vi har bråttom.

Anneli nästan knuffade Matilda framför sig mellan borden. Hon råkade vända sig om i precis rätt ögonblick för att se den obehaglige mannen föra kaffekoppen till läpparna. Medan hon fortfarande knuffade på Matilda såg Anneli i något slags slow motion hur mannen tog en djup klunk av kaffet, hur hans ansikte förvreds, hur han spottade ut kaffet över hela bordet och även över ett bord i närheten så att en yngre man i skinnjacka fick kaffe över sig. Och hur den flintskallige reste sig upp, fick syn på Anneli och de andra, började lyfta handen för att peka mot dem och öppnade munnen för att skrika ...

Men innan han hann skrika något hade Anneli och de andra precis tagit sig ut genom dörren.